

Kiskun Farkas László

a tanár-költő

1934-ben született Kiskunlacházán. Édesapja kiskereskedő, az államosítás után trafikos volt. Édesanyját korán elvesztette. A középiskolát Cegléden, a főiskolát és egyetemet Szegeden végezte. Már gyerekkorában írt verseket és tudatosan költőnek készült, levélbarátságban volt József Jolánnal. Tanárként tanított általános iskolában, közép-, és főiskolán; Ózdon, Cegléden, Szegeden, Zsámbékon, Dunaharasztin a Baktay Ervin, Szigetszentmiklóson – már nyugdíjasként – a Batthyány Kázmér Gimnáziumban. Írásai különböző folyóiratokban, napilapokban, antológiákban és a Tiszatájban jelentek meg. Első, 1995-ben szerkesztett verseskötetének kiadását már nem érte meg. Néhány héttel a „Tegnap ének” című könyv megjelenése előtt önmészázó élete végét ért. 1995. szeptember 14-én temették el Dunaharasztin. Öszszeállításunkban rá emlékezünk. A versekhez Lehel Endre készített grafikákat.

Tegnap ének

Tegnap dal, gyászének, zsoltár.

Te énekelted, ez te voltál.

Dicsértél percet s káromoltál.

Hogy szebb legyen a lesz a voltnál.

S én veled együtt énekeltem,

hogy lehető a lehetetlen,

bár élve örökké jelenben,

az ember napról napra lettem.

Hiszem: kell egy tegnapi ének

házaul a holnap hitének.

Öleljen, üssön értem, érted,

s legyen kicsit könnyebb az élet!

Jóemborsors

„Kenyérrre lehet kenni-mondták-,
olyan szelíd: a légynek sem vét.”
S hogy szavuk tettel igazolják,
alaposan a falhoz kenték.

Hát még ha hinném is!

Ördög vagyok, az angyalát,
annyian ócsárolnak itt,
így hát biztos, hogy odaát
angyal leszek, az ördögöt!

Töredék az ősziől

Emléke leng csak mára fán
a boldog, nyári lombnak.
Romos toronyban vézna tél
keszeg legényke kongat.

Állunk, nézzük a határt.
Nincs szó az elmúlásra.

Válasz, amelyet egy barátja kérdésére adott, hogylétére vonatkozóan

„Hogy vagy?”- Jól vagyok, köszönöm.
Az életem csupa öröm.

Költő vagyok, naponta szinte
megjelenik egy új dalom
a Hazai Asztalfiókban.
Jó kis lapocska, mondhatom.
Hidd el, barátom, prima érzés,
hogy, nem zaklatnak sohasem
kéziratért egyéb lapok, s a
Kiadó is hágy békiben.

„S különben hogy vagy?”- Jól vagyok, köszönöm.
Az életem csupa öröm.

Fiatalokat oktatok, s e
munka már maga jutalom.
Tegnap is, képzeld el beverték
diákjaim az ablakom.
Tudod, jólesik olykor-olykor
ilyen spontán elismerés,
ilyen kedélyes apróságok.
Egy fél téglá volt az egész

„S különben hogy vagy?”- Jól vagyok, köszönöm.
Az életem csupa öröm.

Emlékszel, többször emlegettem:
volt egy szelíd-szép kedvesem.
De hát a sok megárt a jóból,
s Ő nem akart rosszat nekem.
Mielőtt még a boldogságtól
meghibbant volna az agyam,
elment egy árva bokszolóval,
s most roppant jól érzem magam.

„S különben hogy vagy?”- Köszönöm.
Az életem csupa öröm.
De bocsáss meg, beszélgetésünk
holnap folytatom boldogan,
most jut eszembe: sietek, mert
ma még fel kell kötnöm magam.

Láttam az Istent

Láttam az Istent. Ezer arca volt,
Kiáltozott és harci dalt dalolt,
követ dobott kapukra, ablakokba,
hol fondor szívű, hűtlen papjai
az ítéletre vártak szívszorongva.

Láttam az Istent. Megállt haragos
szavát hallván a sárga villamos,
és ijedtében mosolygott a rendőr.
Láttam az Istent. Előjött sivár
házak odvából, nem a szent egekből.

Láttam az Istent. Lármázva haladt,
ezer arcában láttam magamat,
az én szavamat dörögte az égig,
a meghagyta, hogy a jelenés után
tovább hirdessem hatalmas igéit.

